

Massificació turística

- La Rambla i el que passa al barri
- Buenaventura
- La rodona de la Rambla més dolça
- Petit pati andalús al casc antic

Editorial

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
Defensem un barri per als veïns i veïnes	
EN PORTADA	4
La Rambla, un símptoma del que passa al barri	
Davant la massificació turística, Ens Plantem!	
Txasca per als amics	
Homenatge a Lluís Martí Bielsa	
Caravana a Grècia	
Buenaventura, els estralls de la 'marca Barcelona'	
Autocares Padrós	
SALUT	14
Grups de Suport Emocional	
La Setmana Gran al Poblenou	
El Poblenou torna a ser nou, Perico Pastor.....	15
ESPAI VIOLETA.....	16
Fetillers, bruixes, metgesses	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	17
La rodona més dolça, Joncar-Rambla	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	18
Manel Ferri	
PAISATGES HUMANS.....	20
Petit pati andalus al casc antic	
VIDA DE BARRI.....	22
Cicle Memòria de Pau i Justícia	
Cooperativa La Unió!	
(in)VISIBLES	
PAS A NIVELL.....	23
La setmana del mig	
ConnectHORT.....	23

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: CP:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

 IBAN:

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.93
 Setembre-octubre 2016

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler

Col·laboradors: Pere Mariné, Pere Nieto, Sònia Fabra, Carlota Falgueras, Núria Falcó, Roger Granel, Cristina Callejo, Javier Echevarría, Sandra Gavin, Jordi Fossas, Marina Riera Rodoreda, Estrella Pineda, Patricia Pujante, Manuela Pulido, Àfrica Ragel, Isabel Hernandez, Maria Favà

Coordinació: Gemma Canela

Fotografies: Salva Clarós, Joan Maria Soler, Montse Milà, Alfons Llopis, Marina Riera, Joan Serrat

Portada foto: Arxiu "Ens plantem"

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Joan

Maria Soler

Impressió: Gràfiques Campàs

Tirada: 4.000 exemplars

Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)

comercial@elpoblenou@gmail.com

Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.

La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Defensem un barri per als veïns i veïnes

Art. I - DRET A LA CIUTAT

1. La ciutat és espai col·lectiu que pertany a tots els seus habitants, que tenen dret a trobar-hi les condicions per a la seva realització política, social i ecològica, cosa que comporta assumir també deures de solidaritat.

2. Les autoritats municipals fomenten, amb tots els mitjans de què disposen, el respecte de la dignitat de tots i la qualitat de vida dels seus habitants.

"Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat"

Queda ben clar!, els poders públics estan al servei dels habitants de la ciutat, que tenen el dret indiscutible de desenvolupar la seva vida a l'espai que han escollit. Com la majoria de nosaltres, que hem escollit viure i tirar endavant el nostre projecte de vida al Poblenou. Avui, però, un perill està prenent cos al nostre barri, un perill que ja és ben viu en altres barris de Barcelona, com la Barceloneta, i en altres ciutats del món, com Venècia. El perill del turisme massificat.

Barcelona i el Poblenou som una ciutat i un barri cosmopolites, d'acollida d'immigrants, refugiats i també visitants i turistes. Els visitants fan també ciutat, aportant recursos tant econòmics, com culturals i socials. No tenim cap dubte, també, que, com en tantes altres coses, hi ha uns límits que no s'han de superar. I amb el turisme ja està passant. Amb la crisi, molts inversors han trobat una nova fórmula per obtenir grans rendiments, el turisme. Aquests enormes guanys, per a uns quants, tenen greus conseqüències negatives per a molts, per a nosaltres, veïns i veïnes del Poblenou. Greus conseqüències ambientals i d'ús de l'espai públic, que és ocupat amb cobdícia,

sigui la Rambla o les platges. Greus conseqüències en la transformació social del barri, tant comercial, amb substitució del comerç tradicional per comerç orientat en exclusiva als turistes, com amb pèrdua de vida social i tradicional, per l'expulsió de veïns i veïnes. I també greus conseqüències en els costos de viure al barri, sigui en el lloguer o compra de pisos —més rendible llogar-los a turistes que a autòctons—, o en el dia a dia de la compra als comerços o els preus de la restauració, inflats i aptes solament per a butxaques d'aquells que estan de vacances i s'estaran aquí només un, dos o tres dies, i que no els ve d'aquí. És el que s'anomena procés de gentrificació.

El nostre barri ha canviat i millorat en els darrers vint-i-cinc anys, una transformació també de ciutat que ha fet del Poblenou un barri atractiu. No tenim grans monuments com la Sagrada Família, ni zones d'oci com Gràcia o zones de compres com Ciutat Vella. És un barri popular, un barri fet a cop de manifestació, de reivindicació, de treball constant del teixit associatiu, de tothom..., perquè tothom al Poblenou és autor en primera persona d'aquesta transformació. Un barri que avui està en perill, en perill de quedar en mans dels voltors econòmics que no tenen cap consciència de barri, de ciutat ni de país.

No serà el primer cop que al Poblenou lluitem pel que és nostre; tenim feina, però tenim més encara: coratge per fer-hi front. Ens sentiran, i ens hauran d'escoltar i fer cas.

Aquest barri, el Poblenou, ha de seguir sent dels veïns i veïnes, és el nostre barri.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

La Rambla, un símptoma del que passa al barri

La nova ordenació singular de les terrasses de la rambla del Poblenou esperem que aviat sigui una realitat, malgrat que el sector de la restauració està fent tot el possible per endarrerir o frenar aquesta necessària regulació. Fem Rambla ja va fer una valoració d'aquesta proposta, en la qual feia constar que s'avançava en aspectes importants però que deixava sense tractar aspectes com la reducció d'horari, el seguiment de la problemàtica o l'augment de la inspecció. Les al·legacions presentades per Fem Rambla van anar bàsicament en aquest sentit. Esperem que siguin admeses dins de la proposta definitiva o, si més no, que s'incorporin com a compromisos de l'equip de govern. No estem parlant d'aspectes menors, estem parlant d'aspectes fonamentals per garantir els drets de la gent del Poblenou. També cal reconèixer que la proposta presentada per l'Ajuntament ha incorporat aspectes importants com la reducció de taules, la garantia d'espais de pas per a la gent, l'obligació de recollir diàriament tot el mobiliari o la prohibició d'elements com estufes. Hi ha aspectes que són prou clars: cal reduir el nombre de taules a la rambla del Poblenou, cal garantir més espai públic i cal assegurar el dret al descans. Fa molt de temps que com a Fem Rambla hem reivindicat aquests aspectes, però l'actitud de l'anterior equip de govern, que va afavorir el creixement indiscriminat de terrasses i el boom del turisme al nostre barri, ha fet que ara el problema sigui més urgent que mai i, a més, ja no es limiti a la Rambla.

I aquesta és una reflexió que ens hem de fer i que molta gent ja ha fet al barri. La gran pressió turística del Poblenou i convertir-nos en un barri "de moda" entre molta gent de la pròpia ciutat han fet que aquest mateix estiu el barri presenti un aspecte que en alguns aspectes pot ser preocupant. Hi ha un element que cada cop més gent comenta, el fet de sentir que la Rambla ja no és un espai tan propi i que per tal de poder anar pel barri d'una manera més o menys tranquil·la ja no es pot fer per la Rambla. No podem renunciar a l'espai públic. I també anem

vivint altres transformacions. Sols cal veure quin model de comerç va obrint a la Rambla, serveis per al turisme o el que és pitjor serveis per a un model de turisme que en cap cas pot ser positiu per al barri, com per exemple l'obertura d'un comerç 24 hores que afavoreix tots els aspectes més negatius que hem destacat que passen al barri.

Allò que la gent de Fem Rambla va saber posar damunt de la taula ara ja fa molt temps, s'ha convertit avui en un problema més gran i més extens. La pet-

jada del turisme al nostre barri és cada cop més gran. La previsió de nous hotels i la proliferació d'apartaments turístics ens porten a preveure que aquesta pressió augmentarà i, per tant, cal prendre mesures. El Districte de Sant Martí té el repte de saber administrar el que pot ser un greu problema per al Poblenou. El barri ja està reaccionant, i cada cop més gent està veient com cal organitzar-se per tal de defensar els nostres drets, per garantir un barri que no expulsi la gent de tota la vida i que no tan sols ofereixi oportunitats als interessos privats. En aquest sentit la plataforma Ens Plantem pot ser una de les grans eines per defensar el model de barri que molta gent compartim.

Estem a l'espera de saber com serà l'ordenació definitiva de les terrasses del Poblenou i esperem que aquesta sigui una bona eina per ajudar a regular una situació que es fa cada dia més insuportable. Però no n'hi haurà prou. Fem Rambla va saber posar damunt la taula una problemàtica emergent, va aconseguir unes millores significatives al tram final de Taulat a passeig Calvell, va aconseguir posar de manifest la necessitat de la participació ciutadana i aconseguirà reduir el nombre de taules a la Rambla. Però cal posar límits al creixement de la pressió turística. Cal un barri equilibrat i divers on la gent pugui viure i descansar, on pugui passejar i treballar. Un barri pel qual molta gent fa temps que lluita.

Pere Nieto

Davant la massificació turística, Ens Plantem!

Des de ja fa un quant temps, el Poblenou està patint una massificació turística sense precedents que de ben segur no deixa a ningú indiferent.

Actualment al barri hi ha 12.000 places hoteleres, sense comptar amb els 700 apartaments turístics existents (els il·legals no hi estan inclosos), i està prevista la construcció de vuit nous hotels amb més de 3.000 llits, gràcies a unes llicències concedides per l'antic govern municipal. Davant d'aquesta situació, la convivència de tantes maletes i pals de selfie amb els veïns i veïnes cada vegada és més complicada, fruit de l'oblit de molts turistes que són en una ciutat on hi ha gent que hi viu.

Les conseqüències de la massificació turística són molt greus, però el pitjor de tot és que són irreversibles. Tots recordem els fets de la Barceloneta de fa dos estius..., i des d'aleshores les mobilitzacions no han cessat i no han deixat de sortir als mitjans de comunicació; però, ¿ha millorat la seva situació? La resposta és no, i no solament no ha millorat sinó que ha empitjorat. En una xerrada sobre massificació turística organitzada per la Plataforma Ens Plantem, que es va fer el divendres 15 de juliol al Centre de Barri, hi van venir tres veïns de la Barceloneta i van manifestar públicament que quan van arribar al barri, van poder constatar que el que estava passant al Poblenou és el mateix que ells van viure a la Barceloneta fa uns anys, i ens van deixar palès que, si no hi posem remei, en poc temps ens troba-

rem en la mateixa situació. Malgrat tot ens van donar esperances, ja que encara som molts els veïns i veïnes que vivim al barri, i encara tenim capacitat d'unir-nos i organitzar-nos per tal d'evitar que ens succeeixi el que els ha passat a ells.

Les conseqüències de la massificació turística són devastadores per a la població, i no cal tenir coneixements tècnics per percebre-ho. Ens diuen que el turisme genera llocs de feina, però no ens expliquen les condicions laborals de les persones que hi treballen (sous precaris, jornades inacabables, temporali-

tat...); també ens diuen que el turisme genera riquesa, però la riquesa no es genera sinó que es distribueix en benefici d'uns pocs, sense que tingui cap retorn a la societat que ha vist que la ciutat on viu s'ha convertit en una mercaderia. També ens diuen que els turistes paguen una taxa, però no expliquen que aquesta taxa s'utilitza bàsicament per promocionar el turisme ja sigui mitjançant la realització d'un espot publicitari milio-

nari, la construcció d'una pista de gel o instal·lant wifi gratuït al barri Gòtic i als seus voltants. Cada vegada més veïns i veïnes del Poblenou estem veient com inversors externs ens expulsen del barri i especulen amb les nostres llars, com es vulnera el nostre dret al descans i com se'ns impedeix gaudir d'un espai públic que com a ciutadans ens hem ben guanyat.

Per tot això des de fa unes setmanes ens hem organitzat i hem creat la Plataforma Ens Plantem, amb l'objectiu d'aturar l'especulació que està patint el barri, aturar la massificació turística i defensar els drets dels veïns i les veïnes per tal que puguin continuar vivint al Poblenou i gaudint-ne. Hem sortit al carrer i ens estan escoltant, i continuarem fent soroll fins que a més d'escoltar-nos, se'ns faci cas.

Sònia Fabra Fargas

Ens Plantem
apoblenouensplantem@gmail.com
Facebook: PoblenouEnsPlantem
Twitter: @EnsPlantemP9
stopturismemassiu.cat

Recollida
a domicili
d'electrodomèstics
i tota mena
de ferralla

Alencop
COOPERATIVA

936 119 201
www.alencop.coop

Txasca per als amics

“De l’Associació de Veïns, en parlava molt. N’estava molt orgullós i especialment d’haver creat la primera Vocalia de Dones de tot Catalunya”, explica Montserrat Gibert, la companya del Josep Maria Prochazka durant els últims vint-i-cinc anys. Prochazka, Txasca per als amics, va ser un dels fundadors de l’Associació de Veïns del Poblenou i el primer president d’uns temps heroics quan vèiem la por a base de lluites –per l’institut Wad-Ras, per la Flor de Maig, pel patrimoni industrial, per les zones verdes... Una lluita que ell no va abandonar mai i que va traspasar del barri a la cooperació amb els països de l’Amèrica Llatina. “Sempre va lluitar contra la pobresa i a favor dels treballadors. Sempre a la frontera”, evoca el Joan Soler. El Txasca va morir el 22 de juny del 2016 a l’edat de 71 anys.

El seu pare era un dels quatre treballadors txecs que van venir al Poblenou per muntar l’empresa Waldes, la dels gafets. La mare, que va néixer a Biescas, era la filla dels porters de la fàbrica. Va ser un

amor a primera vista. El Josep Maria va ser el segon dels tres fills de la parella i el més trapella. Un dimoniet amb ulleres de miop que va acabar representant el paper de Llucifer als Pastorets del Centre. Els pares, per tal de compensar la seva disminució visual, van fer un gran esforç econòmic i el van matricular a la Salle Condal per tal que tingués més oportunitats laborals. La seva primera feina va ser als laboratoris Pedemonte –Farmàcia Clemente–, que es van oferir per pagar-li la carrera de Químiques, però ell va optar per anar al seminari –primer a la Conreria i després a Barcelona– fins que va descobrir que no tenia prou vocació. En sortir, se’n va anar a viure al pis dels capellans de Santa Maria amb el Joan Soler i el Joan Ramon i Cinca.

Aquella és l’època de la clandestinitat, de la comissió de barri on ens jugàvem la llibertat gent de procedència diversa: cristians, independents i militants dels il·legals partits polítics. Sovint ens havíem reunit a casa seva, a la llar del carrer Wad-Ras, que compartia amb la Viki, i miraculosament

no ens havien enganxat mai.

La comissió va ser molt activa. I decisiva per al naixement de l’Associació de Veïns el 1972. En aquells anys no es podia fer altra cosa que amagar sota la legalitat el que era il·legal. La seva germana petita explica que va formar part d’un grup de teatre que feia de tot menys teatre i que en realitat era una altra tapadora. També eren els anys de la revista *4 Cantons*. I de la detenció del Josep Maria Huertas i del Joan Soler. “Ell i la Viki em van venir a avisar que la policia em buscava i jo em vaig fer fonedís durant uns quants dies”, diu el Joan Soler. Però aquesta i altres accions “a la frontera” no li van sortir de franc i també va passar una nit a comissaria i li va tocar declarar davant el general auditor –una bèstia parda i bòrnia– per culpa d’una carta que havia dirigit al Capità General.

Uns anys abans va estar involucrat en l’intent de “cop d’estat” que un grup de joves vam assajar a l’Ateneu Colon. Alertat el regidor del Districte, el falangista José Canalda, va fer col·locar uns micròfons a

la sala on ens reuníem i vam acabar expulsats de l’entitat. I amb les nostres fitxes policials una mica més plenes.

“El Txasca em va impressionar la primera vegada que li vaig sentir una intervenció en una reunió del Grup Fòrum, de l’Ateneu Colon”, recorda l’Àngela Vinent. “Era un home que brillava amb llum pròpia. Devia ser el 1973. Jo tenia 17 anys i ell, 29. Exposava els seus raonaments de manera segura, clara, concreta i breu i de manera molt diferent d’altra gent que en aquelles èpoques s’esforçava a fer discursos com més llargs, més complicats i més poc entenedors, millor.”

Una altra amiga seva, l’Araceli Aiguaviva, el recorda com un “home actiu, lluitador, sensat, un amic incondicional, arrelat al Poblenou, on va participar i fomentar moltes activitats. Molt satisfet de les diverses feines que va tenir en diferents àmbits, sobretot institucionals, i molt poc satisfet d’haver-se jubilat”.

Era un autodidacte amb el cap molt ben moblat. Ràpid, ordenat i convincent i,

com que era encantador, connectava amb la gent. Estava molt convençut del que creia, però t’hi podies entendre encara que en discrepessis. “Amb ell no t’avorries mai”, diu el Joan Soler.

Li agradava manar i ho feia bé. Va ser regent de l’Ajuntament de Sant Boi entre 1983 i 1990. I aquí va conèixer la seva segona dona, Montserrat Gibert, que primer va ser regidora i després alcaldessa. Posteriorment va ocupar diferents càrrecs a la Diputació i el 2004 va ser nomenat director de serveis del Departament d’Interior de la Generalitat. “En els últims anys va treballar en l’àmbit de la cooperació i el desenvolupament”, explica la seva dona. “Va estar dos anys vivint a El Salvador fent formació i assessorament i després, ja instal·lat a Barcelona, viatjava a diferents països de l’Amèrica Llatina fent tasques d’assessorament per a la millora de la gestió pública”.

Les germanes el recorden com una persona tossuda i apassionada, però alhora amb molt autocontrol. I també la Montse:

“M’agradava la seva curiositat, la seva manera de ser afectuosa, la seva generositat, el seu amor a la família”.

Tenia un sentit de l’humor i una veu molt característics “tant parlant com cantant”. Una veu que es va trencar els últims mesos. “El Txasca em va tornar a impressionar quan ja patia càncer i vam fer per veure’ns i xerrar de tant en tant. Els tractaments li havien destruït bona part del volum de la veu. Però mantenia la força expositiva que el caracteritzava. I amb la seva exposició rotunda i clara”, diu l’Àngela.

Les seves cendres reposen al mateix camp de Biescas on ell va espargir ja fa anys les cendres de la Viki, la seva primera dona i la mare de les seves dues filles. És el camp on els seus avis van deixar descansar el carro i el cavall quan van renunciar a fer de venedors ambulants de merceria a la frontera entre Catalunya i l’Aragó.

Maria Favà

Els 80 anys de l’inici de la Guerra Civil Espanyola, Barcelona els va commemorar fent memòria des dels barris i la proximitat.

Sota el lema “Jo vull la pau, però no vull l’oblit” tots els districtes van organitzar actes amb un mateix format: un discurs del regidor, una lectura de l’*Oda a Barcelona* de Pere Quart i l’assaig general de l’últim concert de Pau Casals de la *No-vena Simfonia de Beethoven*.

El districte de Sant Martí va aprofitar l’avinentsa per homenatjar un veí del Clot, Lluís Martí Bielsa, lluitador republi-

cà i antifeixista, actualment secretari de l’Associació Catalana d’Expresos Polítics del Franquisme, president dels Amics de les Brigades Internacionals i sotsprésident de l’Amical de Catalunya dels Antics Guerrillers Espanyols a França.

Va ser un acte molt emotiu en què el veïnat, que omplia la plaça, va poder conèixer una vida de lluita i compromís.

Martí Bielsa va agafar un fusell i es va presentar de voluntari al front. Tenia 15 anys i no el van acceptar, però li van encarregar la responsabilitat de ser l’instructor i referent dels joves de la lleva del biberó.

Va estar als camps de concentració per als refugiats d’Argelers i Agde, on sense aigua potable ni menjar, milers d’homes, dones i criatures van morir “esperant l’ajuda del país amic”. Es va integrar a les guerrilles amb els antifeixistes francesos i l’any 1944 va participar a l’alliberament de París.

Va tornar a Espanya, passant clandestinament la frontera amb una minerva, impremta mòbil que portava desmuntada des de la Bretanya, per editar propaganda contra el règim de Franco. Pel seu treball clandestí va ser detingut i portat a Via Laietana on va patir els interrogatoris i tortures dels germans Creix. Un consell de guerra el va condemnar a divuit anys de presó, dels quals en va complir sis.

Va estar a la Model, on va fer vaga de fam, al penal d’Ocaña i al de Burgos, que era conegut com la universitat, per la tasca d’aprenentatge i politització entre els

Homenatge a Lluís Martí Bielsa

presos polítics. L’any 1952 el van indultar i desterrar a 100 km de Barcelona. Va tornar a la lluita organitzant el moviment obrer i el PSUC.

En democràcia, Martí Bielsa no donà la feina per acabada. Convençut que transmetre els valors de la República i recuperar la memòria d’una guerra injusta i cruenta és la millor manera de lluitar per la pau, es dedicà a visitar escoles i instituts de secundària, on va fer veritables classes d’història oral a la gent jove per “aprendre del passat” i evitar un futur amb aquests horrors.

En Lluís Martí Bielsa va pujar a l’escenari i el regidor Josep M. Muntaner li va lliurar en nom del Districte una estatueta de la Torre de les Aigües amb la inscripció següent:

“En els 80 anys de l’esclat de la Guerra Civil, al Sr. Lluís Martí Bielsa pel seu

compromís i valentia en la lluita en defensa de la República i els seus valors.

18 de juliol de 2016, Ajuntament de Barcelona, Districte de Sant Martí.”

Entre els aplaudiments del veïnat, el seu testimoni d’agraïment va posar de lleu que, amb 95 anys, conserva les idees clares i la força d’una persona que ha lluitat i que, orgullós del seu passat i la seva generació, manifesta amb força: “La guerra no la vam perdre... no ens la van deixar guanyar”. “L’Estat francès encara no ens ha demanat perdó pel tracte denigrant als exiliats que vam haver de fugir.”

Gràcies, Lluís Martí Bielsa pel teu exemple i el teu coratge!

No t’oblidarem i no us oblidarem!

Carlota Falgueras
Montse Milà

Caravana a Grècia

El divendres 15 de juliol tot el barri va ser Poblenu Refugi

Una caravana formada per cinc autocars procedents de vint ciutats d'Espanya va triar Barcelona, i concretament el Poblenu, com a punt de partida cap a Grècia amb l'objectiu de demanar vies segures i drets humans per als refugiats.

La rodona del Casino estava plena de veïnat del barri, d'arreu de Barcelona i fins i tot d'una representació de Girona, que, acompanyat de pancartes en suport de les persones demandants d'asil, es va dirigir cap al Parc del Litoral per donar-los la benvinguda.

Al parc, en una festa entre reivindicativa i lúdica, les entitats barcelonines que hi donaven suport van fer parlaments que es van alternar amb música alegre i alhora compromesa. Al final hi va participar l'alcalde que va donar la benvinguda a la caravana i, en una intervenció molt emotiva, va denunciar la llei d'estrangeria i la política antirefugiats del govern espanyol i va afirmar que l'Ajuntament de Barcelona continuarà exigint el tancament del CIE "un forat negre de la ciutat i una vergonya de la democràcia".

Des de Poblenu Refugi, en col·laboració amb Ca la Dona, Entrepobles, Barcelona Ciutat Refugi i el Districte de Sant Martí, vam organitzar la infraestructura i els vam acomiadar el dissabte dia 16, a punta de dia.

L'expedició en total ha durat onze dies i les notícies que ens arriben ens segueixen indignant.

La caravana des d'Itàlia s'ha dirigit en ferri a Tessalònica on ha visitat el port i el camp de refugiats d'Oreokastro. Les persones del camp fa més de quatre mesos que esperen notícies; han fet el preregistre i els diuen que els desallotjaran, però les famílies no volen marxar a camps on hi ha poca aigua, poc menjar, on falten dutxes, estan lluny de la ciutat i no disposen de transport públic. Hi ha persones en vaga de fam perquè no les treguin del port.

Els membres de la caravana han participat a les assemblees No Border Camp, s'han afegit a una protesta multitudinària a l'ambaixada alemanya i han participat en la de davant d'un dels centres de detenció de la zona (l'equivalent a un CIE) per exigir-ne el tancament a Grècia i a tot Europa.

El dia 21 la caravana va participar a la manifestació organitzada al centre de Tessalònica en rebuig de la situació de les persones refugiades i d'una manera especial contra la tracta i violència sexual de les dones i les nenes.

L'acte final va tenir lloc el dissabte 23 davant l'ambaixada espanyola on una delegació volia fer-hi arribar el sentir de la caravana, les seves demandes i queixes. Es van negar a rebre'ls i els van atendre al carrer a peu dret.

La vulneració constant dels drets humans a la nostra frontera sud, on s'ignoren cada dia de manera sistemàtica, el clam de cap persona és il·legal i la desatenció de l'ambaixada, va acabar amb la crema simbòlica de passaports.

La caravana a Grècia s'ha sumat a l'objectiu de posar en evidència les polítiques europees –i en particular les espanyoles– que estan convertint la situació de les persones que arriben a Europa, fugint de la guerra i buscant la protecció internacional, en un constant patiment en què cada dia hi ha més morts i vides trencades entre la desesperació i l'oblit.

El nostre agraïment a la caravana que ha representat el sentir de tantes i tantes persones que volem Drets Humans per a tothom.

Montse Milà

eGYM

BORN DIGITAL

Entrena a Nova Icària el primer centre esportiu a Barcelona amb l'última tecnologia del fitness d'Europa

- ▶ El sistema d'entrenament intel·ligent més innovador de l'actualitat.
- ▶ Assoleix els teus objectius de la manera més ràpida, eficaç i divertida.
- ▶ Equipament totalment electrònic que s'adapta al teu estat físic.
- ▶ El teu programa d'entrenament eGym totalment personalitzat.
- ▶ L'innovador software d'eGym et guia durant tot l'entrenament.
- ▶ Per primera vegada podràs conèixer la teva força màxima, els teus desequilibris musculars i la teva edat biològica.
- ▶ El teu progrés en un cop d'ull a través de l'smartphone.

ET CONVIDEM A
UNA SESIÓ D'EGYM
GRATUÏTA VINE I INFORMA'T

MADE IN GERMANY

novaicària
ESPORT & FIT

Tel. 93 221 25 80 - Av. Icària 167, Barcelona
www.novaicaria.com

RÀPID
INTEL·LIGENT
I EFICAÇ

Buenaventura,

Entitats socials colombianes acusen el megaprojecte del nou port de la ciutat, en el qual estan implicades empreses catalanes, d'assetjar violentament la població que fa "nosa".

"Res de l'inhumà no et serà estrany", sentencià André Glucksmann com "l'onze manament", un precepte moral que ens obliga a preguntar-nos si podem viure aliens a les barbàries que ha patit la humanitat en el segle XX. Ara, amb el nou segle i amb una globalització consumada, ja no és possible girar l'esquena a cap situació per més dura o llunyana que sigui. Aquest manament és fatalment ineludible quan la nostra ciutat, Barcelona, està esquitxada per uns terribles fets que passen en una ciutat colombiana anomenada Buenaventura. En aquest article intentarem contribuir a submergir-nos en unes clavegueres que, més enllà dels Estats, ara travessen continents.

Diversos acords internacionals, com el TLC, l'Aliança del Pacífic o el pla IIRSA, configuren Buenaventura com un enclavament ideal per fer-hi el port més important del Pacífic d'Amèrica Llatina. Aquesta població de 400.000 habitants, fins fa poc oblidada de tothom, fins i tot relativament allunyada del conflicte armat de Colòmbia, té una forta idiosincràsia comunitària sostinguda pel 90% dels seus habitants que són afrodescendents. Malgrat la seva pobresa, l'orgull de la seva cultura ancestral i la defensa del territori són els trets característics d'una gent que, establerta en una preciosa badia on la selva aporta set conques d'aigua al mar, veu perillar el seu estil de vida.

Expulsió de les comunes

L'escenari és el següent. Per dur a terme els "megaprojectes" urbanístics

Vaixell sortint del port de TCBuen

del nou port es necessita expulsar la gent de les comunes (barris) costaneres. Sospitosament en aquests anys, en un context on la vida humana no val res, augmenta exponencialment la violència fins a convertir Buenaventura en la ciutat més perillosa del continent (després de Juárez, Mèxic). La conseqüència és que el terror ha fet fugir més de 170.000 persones.

Les dades són esgarrifoses. Segons els registres de les organitzacions dels drets humans, en els darrers quinze anys hi ha hagut 8.700 assassinats i 2.100 desaparicions. Són tristament famoses les "casas de pique", on s'esquarteraven les persones per fer-les desaparèixer, i que els veïns i veïnes sentissin els seus crits. Una fórmula terrible de gentrificació.

TCBuen, al capdavant

Hi ha dos motius pels quals aquesta

realitat no hauria de ser estranya per als qui vivim a Barcelona.

L'un: TCBuen, filial de l'empresa catalana TCB (Terminal de Contenedores de Barcelona), és qui està portant a terme un dels principals megaprojectes. Aquesta empresa està construint a la comuna 5, un barri on en els darrers anys hi ha hagut al voltant de 50 morts —entre ells dotze nois als quals algú va engrescar a anar a jugar un partit de futbol a fora i cap no en va tornar viu—, diversos incendis seguits, cases enderrocades per les vibracions provocades per l'activitat de TCBuen, entre altres dades recollides fidelment per l'extens informe "Setge a les comunitats, impactes d'una empresa catalana, grup TCB, a Buenaventura, Colòmbia", realitzat per la Taula per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia.

A finals de març, a iniciativa

els estralls de la 'marca Barcelona'

Barri Comuna 5, a tocar de TCBuen

d'aquesta Taula, hem anat a Buenaventura a conèixer de primera mà aquesta realitat. La delegació catalana ha estat formada per representants d'organitzacions socials i solidàries, entre elles la Favb, el bisbat, i amb un mandat del Parlament de Catalunya (ens ha acompanyat la diputada Gabriela Serra).

Malgrat que hi ha investigacions en marxa, cal dir que no hem obtingut proves que l'empresa catalana estigui lligada als fets violents. Ara bé, donem testimoni de com el clamor popular l'assenyalava amb el dit acusador. La qual cosa no és inversemblant en un país on, massa sovint, la corrupció, el poder polític, els militars i els paramilitars van de la mateixa mà. TCBuen té el 60% de les accions de TCBuen i un altre 31% són de l'empresari Osácar Isaza, autèntic virrei de la zona, sobre el qual

cauen acusacions de connivència amb el narcotràfic.

Accionista en cerca i captura

Podem fer un pas més i anar més amunt i més a prop: el màxim accionista de TCBuen, l'espanyol Ángel Pérez-Maura (amic del rei pare i dels Botín, per més senyes), està en cerca i captura per la fiscalia de Guatemala i la Comissió Internacional contra la Impunitat de Nacions Unides per haver subornat el govern d'aquest país per tal d'establir-se en el port de Quetzal. Just abans d'aquesta ordre de la Interpol, i potser per això, el 60% d'aquesta empresa va ser venuda al Grup Maerks, líder del sector, però sense deslocalitzar-se de la nostra ciutat.

Al marge que TCBuen tingui tacades o no les mans de sang, ens preguntem si és èticament acceptable que empreses del nostre país extreguin grans beneficis

econòmics sense que aquesta activitat tingui cap repercussió significativa en la millora dels entorns on operen. Per exemple, a TCBuen arriba abundant aigua potable per netejar les bodegues dels vaixells mentre que els barris del voltant només tenen aigua dues o tres hores al dia. I és que Buenaventura és tot ell un gran suburbi, el 40% dels infants no van a l'escola, l'hospital de segon grau més a prop està a 150 quilòmetres, a Cali, i l'única infraestructura important que s'ha fet és la carretera que va al port "Via Alterna-Interna", que ha trinxat uns quants barris per on passa.

La consultoria d'Hereu

L'altre motiu pel qual Barcelona no pot girar la cara és que el govern colombià va contractar la consultoria catalana Esteyco per fer un projecte urbanístic del port amb els serveis al capdavant de l'exalcalde de Barcelona, Jordi Hereu, juntament amb el qui va ser el seu tinent d'alcalde, Ramon García-Bragado. La marca Barcelona ha posat el seu segell ben visible a Buenaventura.

Diuen que de les pitjors situacions surt el millor de l'ésser humà. A la delegació que hem anat a Buenaventura ens ha impressionat l'extraordinària vitalitat de les organitzacions populars, una meravellosa xarxa d'organitzacions de dones resistentes, Red Mariposas de Alas Nuevas, lideresses de lluites que, malgrat estar amenaçades de mort, tenen el valor de desafiar la pròpia por per denunciar el que està passant.

Barris de Barcelona, no deixem a la seva sort els barris de Buenaventura. Si res de l'inhumà no ens serà estrany, tot l'humà serà proper.

Joan Maria Soler

Article publicat a la revista Carrer 140 + informació: www.taulacolombia.org

Kumon, on comença el seu futur

Ajuda els teus fills a complir els seus somnis.

Amb els nostres programes de **Matemàtiques** i **Lectura**, adquiriran confiança, aprendran tots sols i aconseguiran tot allò que es proposin.

www.kumon.es

Kumon Barcelona - Sant Martí
Rbla. del Poblenou, 164, local 16
629 640 123

15 dies de franc fins al 31 d'octubre.

25 ANIVERSARI KUMON ESPAÑA KUMON

La primera botiga del Poblenou d'alimentació vegana!

Productes sense gluten
Plats preparats per emportar
Consulta Dietista-Nutricionista

cal Veganic | c/Llull, 141 bis (amb c/Roc Boronat) | calveganic@calveganic.com

Anuncia't

629046004

**Amb la teva presència
a la revista del barri
tothom hi guanya!**

comercialelpoblenou@gmail.com

Fons de Solidaritat
de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

**AJUTS AL PAGAMENT
DEL CONSUM DE L'AIGUA**

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

Agbar
Fundació

Autocares Padrós

un okupa de cuello blanco en el barrio

El Ayuntamiento puso fin el pasado 23 de mayo a la ocupación ilegal por parte de la empresa Padrós de unas naves en el pasaje Aymà, donde además vivía una pareja de ancianos en situación de máxima vulnerabilidad.

María y Jaques llevaban viviendo en el solar del número 10-14 del pasaje de Aymà desde hacía unos 28 años. Su vivienda era una barraca precaria, construida con sus propios medios, en la que han podido permanecer haciendo de vigilantes nocturnos del espacio y encargándose de la limpieza de las zonas comunes para el Sr. Padrós, propietario de Autocares Padrós y el anterior dueño. Un acuerdo que ha favorecido a ambas partes, pero sin contrato. Sin paga. Sin protección ni derechos.

El Sr. Padrós ha llevado a cabo la actividad de su empresa de manera ilegal desde hace años en algunas de las naves del Pasaje y en el solar, donde aparcaba, limpiaba y mantenía los autocares. Estos terrenos fueron expropiados por el Ayuntamiento años atrás para crear zonas verdes para el barrio. El pasado 23 de mayo, el Ayuntamiento desalojó definitivamente la actividad por no tener los permisos necesarios.

Tres días antes de la fecha prevista para la entrega del solar, Padrós empezó a dismantelar las estructuras de naves metálicas "contratando" los servicios de los chatarreros inmigrantes del Pasaje.

El viernes 20 de mayo pasamos por ahí de casualidad y vimos a los chatarreros desmontando las estructuras metálicas de las naves dentro del solar. Estaban cortando el metal, dejando caer vigas metálicas al suelo, sin llevar equipo de protección y, al parecer, sin las medidas de seguridad adecuadas.

Vimos asombrados cómo los muros que rodean el solar se quedaban sin la estabilidad estructural necesaria con el riesgo de un posible derrumbamiento.

Padrós avisó a María y Jaques de que debían dejar su casa el domingo con tan sólo 4 o 5 días de aviso previo. En ningún momento de los 20 años desde la expropiación le pareció necesario avisar a los servicios sociales ni dialogar con el Ayuntamiento sobre la situación de estos vecinos. Se quedaban desamparados y sin vivienda a los 85 años.

Dudando de la legalidad de la situación, llamamos a la Taula Eix Pere IV, ante el inminente desalojo de María y Jaques y las irre-

gularidades en la obra. Nos pusieron en contacto con Salvador Clarós, presidente de la Asociación de Vecinos de Poblenou y miembro del Eix Pere IV.

Poco después se presentaron el consejero técnico y el concejal del Distrito, y se fue avisando a los bomberos, la guardia urbana y a los servicios sociales para evaluar los hechos.

Gracias a esta rápida intervención y a un buen trabajo de coordinación, los bomberos precintaron la zona afectada esa tarde y María y Jaques durmieron en su casa, aún sin saber qué pasaría el lunes cuando vinieran los servicios del Ayuntamiento a certificar el desalojo.

La mañana del lunes fuimos a apoyar a María y a Jaques por si se complicaba la situación. Nos encontramos con un grupo numeroso de personas del Ayuntamiento que escuchaban a Padrós mientras éste les contaba una historia parcial y engañosa de lo acontecido el fin de semana. Había aparcado el autocar oficial del F.C. Barcelona, reluciendo a modo de trofeo, cubriendo la zona precintada, sin duda en busca de simpatía y comprensión de sus interlocutores, que se mostraron felices de escuchar su narrativa.

El Sr. Padrós decidió solucionar el "problema" de María y Jaques ofre-

ciéndoles un espacio similar en la nave que ha alquilado en Montcada, con el mismo acuerdo que antes. Esta pareja en situación vulnerable aceptó su propuesta sin chistar y se encuentra desde entonces en los bajos de una nave industrial en un polígono. De nuevo sin contrato, sin paga, sin protección y sin derechos.

¿Qué papel juega la Administración en todo esto? ¿Cómo es posible que nadie supiera que una pareja de ancianos vivía en condiciones precarias en una nave de propiedad del Ayuntamiento, en la misma nave que lleva okupada por un empresario de renombre, con contratos suculentos, durante tantos años? ¿Va a emprender alguna acción contra Autocares Padrós y su dueño, por llevar a cabo una obra ilegal en suelo público, además de un dismantelamiento de las estructuras del espacio que podrían haber provocado un derrumbamiento?

Los vecinos somos los ojos y los oídos de lo que ocurre en nuestros barrios. Estar atentos, en esta ocasión, ayudó a frenar más irregularidades en ese espacio público y a dar apoyo a María y a Jaques.

Seguiremos en contacto con María. Iremos a ver su nuevo hogar con la esperanza de que, al menos, puedan estar tranquilos.

Cristina Callejo
Javier Echevarría

Situació actual

Amb motiu dels recents esdeveniments entorn del solar on aparcaven els autocars de l'Empresa Padrós s'han creat un conjunt de situacions que preocupen el veïnat.

En primer lloc, la precària situació en què ha quedat la nau que es va començar a dismantellar il·legalment representa una amenaça per la possibilitat de desprendiments o ensorrament

d'alguns dels murs. En segon lloc, encara continuen una part de l'activitat de l'empresa Padrós i altres activitats de dubtosa legalitat a les naus contigües a la desallotjada. El tercer motiu de preocupació del veïnat és l'acumulació de brossa en el solar, l'entrada constant de gent en el perímetre precintat, la preocupació per l'estabilitat de les cobertes d'uralita que hi ha encara al passatge i, finalment,

el trànsit que ha augmentat al passatge.

Per totes aquestes raons, els veïns de la zona demanen al Districte de Sant Martí actuacions ràpides que permetin l'execució de la zona verda prevista en el planejament de l'Eix Llacuna.

Salva Clarós

Grups de Suport Emocional

Entre els anys 2013 i 2014, al barri del Poblenou es va fer un procés participatiu enfocat a la millora de la salut i el benestar dels veïns. Amb aquesta finalitat es va dur a terme un diagnòstic en què van participar tant els mateixos veïns com entitats i associacions i també professionals. Una de les conclusions, entre altres, va ser detectar la problemàtica creixent de salut mental associada a la crisi econòmica. La crisi econòmica i l'atur emmalalteixen les persones i els generen malestars emocionals, com ara dificultats en les relacions, aïllament, irritabilitat, ansietat, tristor...

A partir d'aquí es va formar la Taula de Salut Mental Comunitària del Barri. D'aquesta Taula va sortir la idea de trobar alternatives a aquest patiment d'una manera que no fos donant medicació.

El grup es va posar en contacte amb el col·lectiu de terapeutes "Dignitat", que ja feia un quant temps que

treballava en aquest sentit, i es va iniciar un Grup de Suport Emocional al Poblenou.

La finalitat d'aquests grups és que les persones que pateixen malestars emocionals lligats a l'atur, puguin parlar-ne i ajudar-se entre elles. Cal tenir en compte que no parlem de psicoteràpia, sinó de suport per facilitar les relacions, per evitar el replegament i l'aïllament que moltes vegades implica trobar-se en situació d'atur.

La idea central és que les persones ens necessitem i que les relacions són

necessàries per millorar la salut. Es tracta de constituir-se en grup d'ajuda mútua per parlar lliurement de les pròpies experiències per tal de:

1r Fer visible allò que era invisible,
allò del que un no era conscient.

2n Fer que el que sembla individual doni pas a la visió col·lectiva del problema. Hi ha moltes persones a qui passa el mateix que a nosaltres.

3r Transformar allò que ja hem conegut en acció col·lectiva.

Al barri del Poblenou ja s'ha fet la segona edició d'aquests Grups de Suport Emocional, amb molta satisfacció per part dels participants. La Taula de Salut Mental Comunitària vol continuar treballant pel benestar del barri i demana la participació veïnal per portar a terme aquesta tasca.

Sandra Gavin
Isabel Hernández

El Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Barcelona (COIB) fa set anys que va fixar la seu al Poblenou i des del principi va fer evident la voluntat de servei i arrelament al barri.

Una representació del COIB forma part de la Taula de Salut del Poblenou i des del 2010 el Col·legi organitza la Setmana Gran. Enguany aquesta setmana tindrà lloc del dilluns 24 d'octubre al divendres 28.

La Setmana Gran s'articula a través d'activitats que tenen com a finalitat arribar al conjunt de la població (en aquest cas del Poblenou) des de diferents vessants: culturals, lúdiques, de la salut..., com també fomentar la interrelació entre el veïnat i trencar barreres generacionals.

Hem parlat amb la Isabel Llimargas, responsable del Grup 65 del Col·legi d'Infermeres i Infermers, perquè ens

parli d'una professió que tenim molt a prop però que ens és força desconeguda.

La Isabel ens explica per què des del Col·legi han pensat d'organitzar aquesta setmana.

Les infermeres estan especialment capacitades per empatitzar amb les persones que atenen. “Per exemple, jo et reviso els cabells i puc parlar-te dels cabells... però també d’aspectes més integrals tant de l’entorn familiar com per-

sonal. El metge, esclar, et visita i se'n va. Sovint els malalts ens pregunten a nosaltres el tractament que els ha prescrit perquè no han entès res”.

Quan una persona que ha estudiat infermeria s'incorpora a l'àmbit laboral, ha desenvolupat una formació en quatre línies d'intervenció:

- Prevenció, que inclou la vessant educativa en salut, adreçada al conjunt de

la població amb la finalitat de modificar i/o millorar els hàbits en el nostre viure quotidià (alimentació, exercici, higiene, neteja, relacions amb l'entorn...).

- **Docència.** Adreçada a altres professionals, a la comunitat i a la formació continuada del personal sanitari.

- **Atenció.** Tallers dirigits a cuidadors i cuidadores. Ens explica l'experiència realitzada al CAP Ramon Turró on els professionals de la cura reflecteixen que han adquirit una major formació, estan més tranquils i se senten més satisfets...

- **Investigació.** Cerca d'eines per millorar problemes de salut.

És en el camp de la prevenció i de l'atenció on la infermeria comunitària desenvolupa la seva activitat. Les seves competències professionals van més enllà de la cura individual i contribueixen que les persones, també en l'àmbit familiar i comunitari, prenguin consciència de la cura del seu cos així com de l'adquisició d'habilitats, hàbits i conductes que fomentin la seva autonomia personal i la interrelació social. És en el marc del treball comunitari on es dissenya i es desenvolupa l'experiència de la Setmana Gran.

Montse Milà
Estrella Pineda

El Poblenu torna a ser nou, de Perico Pastor

El Poblenou torna a ser nou és el títol del llibre de Perico Pastor, publicat per l'Ajuntament de Barcelona (2016) a la col·lecció Carnet de Voyage. Les il·lustracions, fetes amb aquarel·la i tinta xina, i uns brevíssims textos retraten una quotidianitat concreta, diferent i desmitificada dels paisatges urbans que envolten la vida d'un nouvingut que fa 17 anys va instal·lar el seu estudi professional al carrer Llull, quan començava el 22@. Per això la mirada de Perico Pastor, exempta de mites i rondalles, interessa a qui vol entendre el Poblenou d'ara. Peri-

co lloa la capacitat que ha tingut el barri per preservar una identitat. Agraïx el llegat patrimonial d'aquest barri, però els llocs i les persones en què es fixa són tan forasters com ell. És una narració subjectiva a través de la captura d'uns paisatges difuminats per l'aquarel·la sobre els quals perfila amb la ploma les persones i els traços significatius. Parla de restaurants, sales d'art i negocis, sobretot els més recents, i l'única referència que fa de la Rambla és per advertir que el Tio Che té competència, no només en el negoci sinó en centralitat i glamur.

A diferència de les vi-
sions més tradicionalistes, Perico veu
en el Poblenou un sistema inacabat i obert
on constantment hi passen coses. On la
màgia dels espais es troba en el que encara
no ha passat i mentrestant tot es renova i tot
és possible. Per això s'conclou que el Poble-
nou torna a ser nou.

Salva Clarós

Fetilleres, bruixes, metgesses

Al llarg de la història, a les dones se'ls ha assignat les responsabilitats de la cura de les persones tant a l'àmbit privat com al públic. La presència majoritària de dones en activitats vinculades a la cura de la infantesa, a l'educació, a l'atenció de les persones que pateixen malalties, a la gent gran..., és un fet que es repeteix al llarg dels segles, com també la pràctica d'una medicina popular que es transmetia de mares a filles; així ho feien les dones fetilleres a l'edat mitjana.

Les fetilleres van ser receptores i transmissores d'una saviesa ancestral i popular, basada en el coneixement d'herbes i plantes medicinals, d'utilització dels analgèsics, calmants i medicaments digestius, així com d'altres preparats per a reduir els dolors del part. Van fer servir la belladona per a aturar les contraccions de la matriu i evitar així que la dona avortés. També aconsellaven sobre els mètodes d'anticoncepció i, si calia, practicaven avortaments. Mentre les dones fetilleres utilitzaven mètodes no agressius i naturals per curar, els homes metges utilitzaven les sagnies.

Però, a més, la seva intervenció anava més enllà de l'atenció i la cura del cos i la ment: van crear xarxes d'intercanvi de coneixements sobre les plantes medicinals i la seva utilització, alhora que es constituïen en transmissores de coneixements de temàtiques diverses, consolidant les relacions entre dones. Diferents fonts consultades assenyalen que possiblement aquestes xarxes, com a mitjà de difusió i sensibilització, van ser claus en les revoltes

camperoles de l'època.

Per persones expertes en la temàtica, les fetilleres van ser considerades les primeres metgesses de la història d'Occident i les primeres farmacòlogues. Eren coneixedores dels secrets de la medicina empírica, i eren considerades en la seva comunitat com a "dones sàvies", però les institucions que tenien por de la seva influència les anomenaven "xafarderes" i posteriorment bruixes.

Durant l'edat mitjana, abans de la institucionalització dels gremis, dels governs municipals i de les universitats, les dones tenien presència en el teixit social i laboral (exercien de mestres de diferents oficis; eren abadeses, escriptores, actrius...). La participació activa de les dones en el teixit social va convertir-se en un problema per a l'elit feudal, patriarcal i eclesiàstica, que fa aflorar, entre el segle XIII i XIV, un corrent d'opinió misogin que es consolida i s'estén al Renaixement, fins a donar lloc a un període de regressió de les dones en tots els àmbits. El control pels homes dels coneixements de la ciència s'intensifica. És el començament de la caça de bruixes. Qualsevol dona que no representés l'ideal de dona submissa, obedient, creient..., era susceptible de ser acusada, torturada, condemnada i cremada a la foguera.

Es calcula que van ser condemnades a mort i cremades al voltant de 9 milions de persones. La proporció de dones va del 80 al 100% en funció del lloc i del moment. Geogràficament la caça de bruixes s'inicia a les muntanyes d'Alemanya i Itàlia, però es va estendre

a França, Anglaterra, nord d'Europa i Espanya.

De la bruixeria a la professionalització de la medicina

A partir del segle XII, comença un procés d'institucionalització de diferents disciplines, com ara la medicina i el dret. Era necessari el control dels coneixements per part dels homes, l'Església i els estaments institucionals. Els continguts es desenvolupen sota el control de l'Església i de la fe cristiana. Es va prohibir la pràctica de la medicina a totes aquelles persones que no tinguessin titulació, la qual cosa va suposar treure a les dones un dret que exercien des de la nit dels temps. L'obstetrícia va ser l'única especialitat que podien exercir les dones, però també aquesta els va ser "robada" al segle XIX, i així les dones van quedar excloses de la pràctica de la medicina, fins que a finals del mateix segle apareix la figura de la infermera, lligada al rol de cuidadores i completament subordinada als metges. Les infermeres van tenir un paper molt important a la Primera Guerra Mundial.

Els segles se succeeixen l'un rere l'altre, els temps canvien, les dones han tornat a conquerir un espai que els va ser robat: les facultats de medicina! En l'actualitat, aquesta és una professió feminitzada, i caldrà preguntar-nos: ¿gaudeixen les metgesses del mateix prestigi social que els metges? De la resposta a aquesta pregunta, en parlarem a la propera revista.

Estrella Pineda

La rodona més dolça Joncar-Rambla

Com diu amb molta gràcia la Teresa Moreno, la Tere del Tio Che, la rodona que hi ha a l'encreuament de la rambla del Poblenou amb el carrer de Joncar és la més dolça, perquè s'hi troben tres establiments emblemàtics del barri dedicats a endolcir el paladar dels poblenovins. El tres comerços són: el forn el Sortidor, l'orxateria del Tio Che i la pastisseria Triomf, tots tres amb una llarga història d'arrelament al barri.

Forn el Sortidor

El forn, fundat l'any 1909 per la família Cebrià, va prendre el nom d'una font, la de les Tres Gràcies, que va estar a la rodona des de l'any 1907 fins a l'any 1926, quan va tornar al seu emplaçament original, a la plaça Reial de Barcelona, i encara hi és. Hi havia altres comerços amb el nom de "sortidor", però han anat tancant; el darrer, una sabateria al carrer de Joncar, 2.

El forn és regentat des de l'any 1973 per la família Manau-Cardona, són forners artesans des de l'any 1942, i conserven curosament la documentació dels antics propietaris des de l'any 1932, quan n'era propietària Francesca Cebrià. Anys després el negoci passà al seu fill, Francisco Vila Cebrià.

L'any 1998 es va reformar i ampliar com a forn, cafeteria i degustació. La

seva especialitat són les coques d'anís sortides directament de l'obrador cada tarda.

Orxateria del Tio Che

Un vaixell perdut amb destinació a l'Argentina l'any 1912 va fer que part de la família Iborra s'establís primer a la Barceloneta, on les xufles que portaven des de la seva terra natal, el poble de la Nucua, a Alacant, van esdevenir orxata. Amb posterioritat es traslladaren al barri del Poblenou, primer al carrer de Wad Ras —avui Doctor Trueta— i després a la rodona de Joncar. Un bombardeig durant la guerra civil destruï la casa de Wad Ras on la família Iborra tenia la vivenda i el negoci.

Els primers de la nissaga orxatera, ja fa més de cent anys, van ser en Joan i la Josefa; la saga dels Iborra ha arribat fins a la cinquena generació al capdavant del Tio Che a la rodona més dolça del Poblenou.

A la cerveseria Cebrià, en el mateix lloc on es troba l'orxateria, va néixer, l'any 1909, el club de futbol Júpiter. Una placa a la façana recorda l'efemèride.

Pastisseria Triomf

El 15 d'agost de 1952 l'Antoni i la Roser, tots dos fills de botiguers, obrien la pastisseria Triomf a l'antic paseo

del Triunfo —avui rambla del Poblenou—; ningú no sap amb seguretat a quin triomf fa menció, els més donats a la broma diuen que el nom prové del fet que va ser tot un triomf poder urbanitzar el carrer a finals del segle XIX.

L'any 1968 es trasllada a la rambla del Poblenou, 21 bis, i passà, pel canvi de numeració, al 41 bis, on es troba en l'actualitat.

Inicialment era una pastisseria xarcuteria, ja que els pares de l'Antoni eren xarcuters i carnisers i els van voler retre homenatge.

L'any 1993 la botiga va passar a les mans del fill de l'Antoni i la Roser, l'Antoni, mestre xocolater, i de la seva dona, la Maria Àngels.

Per Pasqua destaquen els seus aparadors plens de mones, en especial la reproducció en xocolata de la Vibria, una de les figures principals del bestiar de la Colla del Drac del Poblenou.

Com diu la Tere tots tres establiments venen capritxos, molt sans, però capritxos al cap i a la fi, i, per tant, cal mantenir la qualitat del producte i cuidar-lo dia a dia, així ho certifica el paladar de cadascun del veïns i així la història continuarà.

Jordi Fossas

AHPN

Manel Ferri ha dedicat la seva trajectòria activista i professional al desenvolupament d'una mobilitat més sostenible. La seva constància li ha merescut el premi Talent Mobility, atorgat el mes de juny passat al Saló dels Transports Públics de París. Ferm defensor del transport públic, sempre es mou amb aquest o amb la seva bicicleta, que avui deixa aparcada a la rambla del Poblenou.

Com s'introdueix en el món de la mobilitat sostenible i per què aquest interès?

El meu interès ve d'una motivació ambiental de finals de la dècada dels 80, en un espai com era la ciutat. Amb altra gent vam observar que el repartiment de l'espai públic i el disseny urbanístic s'estava pensant en clau de cotxe i no de mobilitat a peu o en transport públic. La nostra sensibilitat ambiental fa que reivindicuem i intentem tenir un espai on pensem que la ciutat pot ser diferent; on les persones siguin prioritàries i on el transport públic —més equitatiu que el privat— permeti reequilibrar la metròpoli per fer-la més amable. Això va resultar

en la creació de l'Associació per la Promoció del Transport Públic el 1993.

Així, què és la mobilitat sostenible?

El que tenim ara és una mobilitat insostenible pels seus impactes negatius en termes de contaminació, d'ineficiència energètica —és a dir, molta energia per moure poca gent— i d'exclusió, ja que no tothom té permís de conduir ni accés a un vehicle privat. I a més hi ha l'ocupació de l'espai públic per part de l'automòbil, que a Barcelona representa un 65% de la ciutat. Així, la mobilitat sostenible és la contraposició a tot això. Busca garantir el dret al desplaçament de persones, béns i serveis tot reduint l'impacte perquè no condicioni les generacions futures en efectes negatius com el canvi climàtic, emissions de diòxid de carboni i d'ocupació del territori.

Sovint es parla de mobilitat sostenible com un nou motor d'ocupació. Com s'explica?

Fins fa poc enteníem que ja coneixem les alternatives existents per donar forma al discurs ambiental i energètic, però ens faltava una altra pota que és

Manel Ferri

“Si més polítics anessin en transport públic, la seva percepció de la realitat seria completament diferent de la que tenen ara”

l'ocupacional. Després de fer un estudi, vam veure que per cada milió de viatgers/km que es mouen en transport públic davant dels qui es mouen en vehicle privat, es genera el doble d'ocupació en l'àmbit de l'ecomobilitat que en el sector del cotxe. Això en un país que fabrica automòbils pot semblar una agressió, però simplement el que defensem no és deixar de fabricar o vendre'n, sinó evidenciar que mai s'havia posat el focus en el valor afegit del transport públic en la generació de feina.

Què és més important per avançar cap a un model més sostenible, conscienciació o voluntat política?

Totes dues coses. No cal renunciar mai a seguir sensibilitzant i posant en valor els beneficis personals i col·lectius d'aquestes mesures perquè tothom hi guanya. Però els poders públics també haurien de ser molt més proactius. Hem de superar el discurs buit de determinats representants quan reivindiquen mobilitat sense creure-s'ho. Si més polítics anessin a peu, en bicicleta o en transport públic, la seva percepció de la realitat seria completament diferent de la que tenen ara i no farien barbaritats com construir la L10 del Metro. Sembla que les grans obres, les que requereixen molts ingressos econòmics, són les necessàries, quan de vegades no són properes a les persones ni resolen les seves necessitats.

És partidari de tancar l'accés del cotxe privat a certs punts de la ciutat?

Sí, jo penso que si no ens en sortim amb la gestió de l'aparcament, caldrà fer alguna cosa més. Quan tu apliques una nova jerarquia de l'espai públic, algú ha de perdre. I aquí és el cotxe privat, que fa anys que és el rei de la ciutat. Estem en un procés en què aquest ha de passar a un rànquing inferior i la resta ha de guanyar més quota.

En aquest sentit, caldria limitar l'aparcament?

Quan tu dissenyes polítiques de mobilitat sostenible és un element molt important. Si la gent sap que en una ciutat hi ha molt poc lloc d'aparcament, hi arriba d'una altra manera. I a Barcelona hi ha alternatives per venir sense cotxe. Cal anar en aquesta direcció, no pot ser que els residents de la ciutat hagin de pagar el preu de la contaminació de l'aire dels 500.000 cotxes que hi entren i en surten cada dia. Això ha de tenir un valor des del punt de vista de qualitat de vida. No pot ser que el conjunt d'interessos privats, per molt lícits que siguin, puguin prevaldre per sobre de la salut pública d'una població col·lectiva.

Veient l'evolució de la PTP, quin és l'impacte de reivindicacions de plataformes en les polítiques de mobilitat?

El que ha permès la PTP és treballar en xarxa amb altres espais sectorials amb un denominador comú: posar l'accent en les persones i canviar les inèrcies dels lobbies que pressionaven l'Administració. Ara s'imposa el treball col·laboratiu, que ha anat creixent i segueix per reivindicacions molt concretes, siguin veïnals o d'altres territoris. Estem en una etapa en què hi ha consciència però amb poc pes i, per tant, hem de seguir insistint perquè el discurs avanci.

I se'n surten?

No és fàcil. Són moltes inèrcies culturals i lectures individuals que, a més, són complexes. Quan parles a la gent de la contaminació de l'aire ho entén, però quan li expliques que el que realment afecta és el seu cotxe, la cosa es complica. Hi ha una espècie de ruptura del discurs. I si li parles de canvi climàtic la cosa ja es dispara. Cal seguir fent molta pedagogia amb fermesa per explicar les coses com són. No pots endolcir les polítiques.

Com ha estat el pas de ser activista a dedicar-se professionalment a la mobilitat sostenible?

Jo ara treballo a la Diputació, però continuo sent activista. De fet penso que per poder avançar, i no només en aquesta qüestió, no cal perdre mai la condició d'activista; has de tenir noció del que reivindiques, tenir clar que allò que demanes beneficia la gent. Penso que aquest ha estat el valor més important de l'associació. Falten dos anys per fer-ne vint-i-cinc i ha estat un model de referència. Una entitat que combina l'activisme amb una part tècnica que ha permès demostrar a l'Administració solidesa amb dades.

De tot l'aconseguit a la PTP, què el fa sentir especialment orgullós?

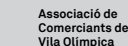
Haver creat aquesta entitat, que ha estat darrere d'algunes de les iniciatives més importants del país en matèria de mobilitat sostenible i transport. La mateixa llei de mobilitat sostenible aprovada al Parlament el 2003 era una reivindicació nostra d'un decàleg fundacional que vam fer 10 anys abans. Avui estic content perquè crec que hem ajudat la societat i el territori on som a obrir un debat constant en pro del transport públic com a emblema d'equitat, i sostenibilitat.

Marina Riera Rodoreda

4a edició 2016

OBERT AL FUTUR

PROGRAMA DE FORMACIÓ DE SUPORT AL COMERÇ DE SANT MARTÍ

Obre les portes del teu comerç o servei de proximitat a noves oportunitats: 45 càpsules i tallers formatius **gratuïts**, de 3 hores de durada, **adaptats al teu horari laboral** i impartits en equipaments del districte.

Apunta-t'hi:
93 291 77 77
 barcelona.cat/obertalfutur

  /barcelonactiva

Llegeix el codi i accedeix a tota la informació

Petit pati andalús al casc antic

Al bell mig del casc antic del Poble-nou, a no gaires metres de la Rambla, es troba el carrer de Venero. Podria semblar un passatge més del barri, però, en canvi, és un petit carrer que té un encant especial, amb una numeració que tan sols va de l'1 al 23 a la vorera dels senars i del 2 al 18, a la dels parells.

En arribar a l'altura del número 13, la Cristina, veïna del carrer, està a punt d'entrar a casa. La sorpresa arriba quan obre la porta i ens mostra l'interior: un passadís allargat i estret amb petits habitatges a banda i banda, amb dues plantes d'alçada. Qualsevol podria pensar, en veure la façana, que el número 13 del carrer de Venero allotja un únic habitatge, però realment són tretze apartaments, set a la planta baixa i sis a la planta superior, a la qual s'accedeix a través d'una escala d'allò més estreta i dreta. És un passadís lleugerament similar a un pati andalús, i això és el que li agrada pensar i imaginar-se a en Paco, el veí més llonge i antic del passadís: "Con la puerta abierta sí se aprecia que es un patio y que se asemeja a los de Andalucía, donde hay muchos. Claro que este no está tan bien, pero por eso mismo lo he llenado de flores y decoración, para que se parezca un poco a los patios andaluces". I és cert que realment sembla un pati andalús, amb petites diferències: hi ha menys plantes, i una gran part del passadís està ocupat per roba estesa aquí i

allà. L'olor de geranis característica dels patis d'Andalusia es barreja aquí amb una forta olor de detergent que, alhora, es fon amb les humitats de la planta inferior.

Testimonis de l'antiguitat del passadís

Segons dades extretes del cadastre, es tracta d'una edificació que data de l'any 1935 i que alberga al seu interior un total de tretze habitatges o apartaments de 31 m² (els de la planta baixa) i de 30 m² (els de la primera planta).

Són habitatges de lloguer. En Paco afirma que l'actual propietari és del Pakistan i és el tercer que ell coneix. "Nosotros tenemos un contrato de alquiler de renta antigua que nos han mantenido desde prácticamente los inicios de vivir aquí. Ahora, sin embargo, los alquileres son más altos. Los nuevos inquilinos pagan en función de si el apartamento es más grande o más pequeño", assegura.

I és que els més de 80 anys d'antiguitat de l'immoble es fan palesos en l'estructura i en l'estat de les instal·lacions: el cablejat penja lleugerament, la planta baixa té humitats i les teulades són d'uralita, actualment prohibida, entre d'altres desperfectes que a poc a poc es van solucionant. En Paco assegura que el propietari té previst arreglar la finca. "Tendrán que pintar y arreglar un poco todo. No puede ser que

"És un passadís similar als patis andalusos, i és això el que els agrada pensar i imaginar als veïns"

haya cables sueltos. No cuesta nada ponerlos juntos agarrados a la pared", afirma.

Els veïns, malgrat que reconeixen que són habitatges molt petits i antics, es mostren contents de viure-hi. La Cristina i en Paco són els veïns més antics del passadís. La Cristina viu a l'apartament número 5 de la planta inferior, on resideix des de fa més de 35 anys, ja que la seva mare ja hi vivia abans al primer pis. En Paco, per la seva banda, viu amb la seva senyora en un apartament de la planta superior. És qui més anys fa que hi és, des que va venir del seu poble de naixement, a la província de Badajoz: "Mis padres trabajaban en el campo en una especie de masía, en un cortijo. Estábamos bien allí pero mi padre llevaba muchos años trabajando y yo no quería seguir aquellos pasos, el campo es muy duro. Yo le ayudaba pero cuando me hice un poco más mayor decidí coger el camino hacia Barcelona. Aquí encontré a mi señora, tengo mis hijos y mis nietas", afirma orgullós i satisfet. I és que la senyora d'en Paco va néixer a Almeria, però ben aviat es va traslladar a Barcelona amb els seus pares i germanes. Quan en Paco la va conèixer, ella ja vivia amb els pares a la planta inferior del passadís, al número 13 del carrer de Venero. Amb els anys el matrimoni es va traslladar a dalt, on diu en Paco que hi ha més llum i corre més aire. En Paco ha treballat durant més de 25 anys en una

fàbrica d'alimentació ben característica del Poble-nou: "Trabajé durante 25 años en la fábrica RAM. Cerraron y vendieron los terrenos, y yo tenía entonces 51 años. Claro, no estaba para trabajar pero tampoco para jubilarme, todavía era joven. Pero, como se suele decir: «a tran-cas y barrancas hemos salido adelante»", reconeix.

Una vida veïnal activa que ja no hi és

Els veïns han canviat i procedeixen de diversos indrets, però l'edifici ha evolucionat poc amb els anys. En Paco i la Cristina són feliços aquí, però recorden els vells temps: "Antiguamente hacíamos reuniones de vecinos donde hablábamos de aquello necesario para el patio. Éramos casi todos de la misma edad, y hasta nos juntábamos para hacer comidas vecinales en la planta baja. Entonces sí que había más unión vecinal. Ahora los vecinos son más jóvenes, tienen que trabajar y nada de eso es posible", afirma en Paco.

No obstant això, busca la positivitat en la situació actual: viuen en un indret d'allò més cèntric, al costat de la rambla del Poble-nou, i amb una tranquil·litat i silenci insòlits. "Por la tarde me animo un poco porque mi ventana da al patio de la famosa Monopol, y tienen un bar con mucho ambiente, de manera que escucho bien cerca la vida de la Rambla", conclou.

Patricia Pujante

Joan Val
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Centre Clot de la Mel
Logopèdia-Reforç escolar
Psicologia-Fisioteràpia
-Tallers de lectura i pintura-
Espronceda 222 baixos / 93.307.05.42
www.centroclotdelamel.wordpress.com
10 anys al barri

Fusteria d'Alumini
Carpinteria de Aluminio
ESPAI21 S.L.
*** FABRICACIÓ PRÒPIA ***
PORTES, FINESTRES, MOSQUITERES, TANCAMENTS
REFORMES, CUNETS, BANYS, PINTURA, PARQUET
Pallars, 233, local 1 - 08005 Barcelona
Tel. 933 961 905 / 933 925 528
espai21@live.com

celler
el vinyet
Rambla Poble-nou, 66

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGells DE GOMA
SERVEI DE FAX

CLINICA DENTAL GLORES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ª
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

FARMÀCIA JAUME GIRÓ LOPERENA
93 307 15 17
María Aguiló / Pujadas
DERMOFARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELIXIRS FLORALS

ÒPTICA traver
C/. Pujades, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

francesc creixell
PERRUQUERS
C/. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 - 08005 BCN

SABATERS DES DE 1870 Villarroya
Rambla Poble-nou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

GELATERIA EL TIO CHE
FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poble-nou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

Cicle Memòria de Pau i Justícia Setembre i octubre 2016 a la nova Sala Beckett

Entre les antigues parets de la desapareguda cooperativa de consum Pau i Justícia del Poblenou, la Sala Beckett ha trobat l'espai idoni per continuar i fer créixer el seu projecte de dinamització permanent del teatre contemporani.

Gràcies a la crida de les veïnes i veïns del barri per salvar l'edifici de la seva ruïna, avui el que havia estat Pau i Justícia és ja la nova Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramatúrgia. L'antiga cooperativa, fundada a finals del segle XIX i en funcionament fins a ben entrada

la dècada dels vuitanta, va ser –juntament amb altres experiències de cooperativismes–, lloc de supervivència, solidaritat i cultura per a molts treballadors i treballadores del Poblenou. L'esperit de la reforma arquitectònica de l'edifici, que s'ha dut a terme per salvar-lo i habilitar-lo com a espai de creació escènica, ha estat el del respecte absolut i l'homenatge a tot el que havia suposat la cooperativa per a la gent del barri. Per compartir aquest homenatge, la Sala Beckett obre les seves portes amb un espectacle dedicat a la gent gran (*Kilòmetres*, de Marília Samper) i un cicle d'activitats pensades expressament per mantenir la memòria de l'antiga cooperativa. Consulteu-les a www.salabeckett.cat. Tothom hi és convidat.

Sala Beckett

Obrador Internacional de Dramatúrgia
Pere IV, 228-232
08005, Barcelona
www.salabeckett.cat
[@salabeckett](https://www.facebook.com/SalaBeckett)

Cooperativa La Unió!

Des del Poblenou, a la cooperativa La Unió volem accedir a productes ecològics i de quilòmetre zero. Ens mou el consum responsable i establir una relació directa amb els productors (principalment amb La Datzira, de Moià) amb l'objectiu de fomentar un altre model de consum i donar suport a productors respectuosos amb la terra i els animals. Al setembre reiniciem el repartiment setmanal de cistelles de verdures al barri. T'hi esperem, uneix-te al projecte! Posa't en contacte amb nosaltres a: cooperativaunio@pimienta.org

Darrere les xifres i les notícies sobre moviments migratoris hi ha noms propis, persones amb històries i sentiments que poques vegades coneixem. No es tracta d'una realitat llunyana; al Poblenou vivim amb gent que ha vingut aquí buscant un futur millor. Què en sabem, d'ells i de les seves cultures? L'exposició (in)VISIBLES pretén mostrar les vivències íntimes d'algú que arriba a un nou país, una realitat que també ens pot tocar viure en primera persona.

Organització:
Coordinadora d'Entitats del Poblenou
Amb el suport de: Produccions La Llacuna, Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou, Apropem-nos, Xarxa de Suport als Assentaments, Centre Cívic Can Felipa

Lloc: Centre Cívic Can Felipa
Dies: Del 9 de setembre a l'11 d'octubre
Horari: De dimarts a dissabte, de 17 a 21 h

(in)VISIBLES

La setmana del mig

Tenen setmana del mig els mesos de l'any? N'heu sentit a parlar? Segur que sí. Jo també. Doncs no, no en tenen. Els mesos de l'any només tenen quatre setmanes, per tant, no tenen cap setmana que caigui al bell mig del mes.

Bé, això és així pel que fa al calendari, en la vida real, però sembla que l'agost sí que en té, perquè tothom en parla: "Marxarem la setmana del mig", "Farem una setmaneta de vacances, la del mig", "Anirem al poble la setmana del mig", "Tancarem la botiga la setmana del mig", "Només tinc una setmana de vacances, la del mig"...

Atureu-vos a pensar en altres setmanes. N'hi ha un munt de setmanes; hi ha la Santa, la del pont del Pilar, la del pont de la Constitució, la setmana de Nadal, la de Reis, la primera setmana de rebaixes, la primera setmana de l'any, fins i tot hi ha una setmana blanca anunciada per uns magatzems de tall britànic, però del mig, setmana del mig, només n'hi ha en el mes d'agost.

De tota la vida que ha existit aquesta setmana, la setmana del mig del mes d'agost, quan comença la segona quinzena, quan sembla que el temps s'aturi de debò i s'allargui fins al punt de tenir

més hores, més moments, concretament set dies de més.

Recordeu com era fa anys aquella setmana? La setmana del mig del mes d'agost, el barri es quedava buit, i dic "es quedava" perquè ja no s'hi queda. Les persianes dels comerços deixaven de grinyolar, a la Rambla sobraven bancs, els carrers adjacents es mostraven deserts, la quitxalla desapareixia, en fi, que la vida semblava extingir-se. El Poblenou desapareixia la setmana del mig del mes d'agost i quinze dies després torna-

va a aparèixer amb tota la seva esplendor i la seva quotidianitat.

Ara, això ja no passa, ara la setmana del mig del mes d'agost ja no existeix, perquè res no es buida, res no canvia, o potser sí, potser tot canvia i ho fa massa ràpid, massa brusc, massa... Deixem-ho estar.

Si en teniu, n'heu tingut o tindreu setmana del mig, gaudiu-la!

Àfrica Ragel

www.africaragel.cat

ConnectHort

Hola, seguidores del Espai ConnectHort:

Queremos contaros tres cosas estupendas de estos últimos meses.

Empezaremos por la gran fiesta que celebramos el 22 de mayo y que fue organizada por Solidarios sin Fronteras, una pequeña ONG liderada por la barcelonesa Eva Erill, que está salvando muchas vidas en Yemen. La clara demostración de que una persona es capaz de conseguir cosas enormes. La fiesta fue un éxito de recaudación, que ya se ha convertido en comida y material de primera necesidad para las familias que están siendo masacradas en una guerra silenciada por los medios de comunicación. Os animamos a visitar su web www.solidariosinfronteras.org para ver las cosas maravillosas que están consiguiendo y, si os llega al corazón, poder colaborar aunque sólo sea con 1€, que

para ellos será valiosísimo. ¡La fiesta fue fantástica!, hubo clase de yoga, talleres infantiles, comida casera, mercadillo, payasos, cuenta cuentos y actuaciones musicales. Gracias mil a todos los que aportaron material y actuaron desinteresadamente y a todos los voluntarios. En breve colgaremos en el facebook de ConnectHort el vídeo de la fiesta.

Y hablando de vídeos... Le estamos cogiendo el gustillo nosotros también y

ya hemos colgado algunos enseñando todo el espacio y consejos de nuestro especialista permacultor Oriol Ferrando. Seguidnos, pondremos muchos más. Y por último explicaros que nuestro espacio ya está prácticamente cubierto de obras de arte en nuestros muros. El último artista que nos ha visitado ha venido desde Albacete y se llama Abel Pardo y no es un artista, es un

artistazo! Venid a visitarnos para ver este mural lleno de color y alegría.

Y como siempre os recordamos que tenemos un huerto comunitario precioso y un espacio abierto a todos los vecinos del barrio que os está esperando.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona
<http://connecthort.wordpress.com>
Facebook: ConnectHort
connecthort@gmail.com

Comença l'emoció! **Temporada 2016-2017**

INSCRIPCIONS INICI LLIGUES EIX

Futbol sala Masculí i femení

Informa't a:

www.eixtransversal.com
629 376 745 (Felix Mayor)

Ajuntament de
Barcelona

eix transversal
fut 3 futbol sala • futbol 7

laMARBELLA
COMPLEX ESPORTIU MUNICIPAL

CET 10°
Artós
sports club

CET 10°
Bogatell
centre esportiu municipal